

SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/04 (112)

Mūziķe no 9 mēnešu vecuma

Saruna ar Lieni Pandari | 6. lpp

konference

Sievietes dvēseles dziedināšana

2018. gada 14. aprīlī, 11.00 – 17.00

Ogres Trīsvienības baptistu draudzē Vidus pr.15

Galvenā lektore *Nina Rotkina - Ukraina*

(Konferences darba valoda krievu, ar tulkojumu latviski,
kam nepieciešams)

Varēsim rast atbildes uz jautājumiem:

- Kādēļ sāpes paliek, kaut esmu piedevusi?
- Ko man darīt ar šīm sāpēm un dusmām?
- Kā atbrīvoties no depresijas sajūtas?
- Kā man pareizi izteikt savas emocijas?
- Ko darīt, ja manī viss ir it kā miris, un es vispār neko nejūtu?

Tikai mūsu mīlošais Dievs, kurš radījis sievietes dvēseli, var mūs saprast un palīdzēt iegūt dvēseles veselību un veselumu.

Konference būs vērtīga arī visiem kalpotājiem, kam rūp dvēseļu kopšanas jautājumi.

Vairāk informācijas: 29332644

AUGŠĀMCELŠANĀS VAI REINKARNĀCIJA?

"Jēzus viņai sacīja: "ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.""

(Jāņa evaņģēlijs 11:25)

Lai gan aprīlī visā pasaulē svin Kristus Augšāmcelšanās svētkus, ir kāda daļa "ticīgo", kas tomēr vairāk tic reinkarnācijai, nevis mirušo augšāmcelšanās iespējamībai. To apstiprina nesenā anketēšana, kuru veicām Ogres ielās (skatīt marta numuru). Lai arī 64% aptaujāto uzskatīja, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, tomēr 70% neticēja Viņa vēstij par mirušo augšāmcelšanos. 35% uzskatīja, ka viņi paliks kapā, bet otri 35% ticēja reinkarnācijai jeb pārdzimšanai.

Augšāmcelšanos mums ir atklājis pats Jēzus Kristus, sakot, ka, tāpat kā Viņš trīs dienas pavadīja kapā un trešajā dienā augšāmcelās, tā arī Pastarajā dienā katrs, kurš būs uzticējies savu dvēseli Jēzum Kristum, tiks augšāmcelts mūžīgai dzīvībai.

Kā ir ar reinkarnāciju? Lai gan kādi spekulē un cenšas iestāstīt, ka Jēzus ir mācījis par reinkarnēšanos un baznīca to ir izņēmusi no Bībeles ārā, tomēr šāda ideja ir pilnībā pret Kristus mācību un centrālo kristīgās ticības notikumu – Viņa nāvi pie krusta un augšāmcelšanās brīnumu!

Patiesībā, rietumos esošā neo-hinduisma mācība par karmu un reinkarnēšanos atšķiras no oriģinālās hinduisma mācības. Mēs rietumos esam sākuši uzskatīt, ka reinkarnēšanās ir kaut kas labs un ka tā ir iespēja nākamajā dzīvē dzīvot labāk. Taču ortodoksālajā hinduismā reinkarnēšanās līdzinās lāstam – mūžīgai pārdzimšanai, paliekot virs zemes. Tāpat ačgārni pārprasts karmas jēdziens, domājot, ka ar labiem darbiem mēs varam uzlabot savu stāvokli nākamajā dzīvē, saņemot to kā atmaksu par mūsu labestību. Taču

vārds "karma" no sanskrita nozīmē "darbība" un hinduisma būtība ir pārtraukt jebkādu rīcību jeb karmu, izmantojot jogu un meditāciju, lai attīrītu savu dvēseli no iepriekšējo dzīvu laikā sakrātajiem sārņiem un pārtrauktu reinkarnācijas procesu. Tātad savā būtībā hinduisms runā pret reinkarnāciju un pret karmu jeb darbošanos. Taču rietumos, savienojoties ar kristīgo kultūru, ir izveidojies savdabīgs garīgais "mikslis", kurš nav saskaņā ne ar Kristus mācību, ne ar hinduismu. Kristus mācība uzsvēra, ka cilvēkam būs vienreiz dzīvot un pēc tam par savu dzīvi ir jāatbild Dieva priekšā, apgalvojot, ka šī dzīve ir vienīgā iespēja sakārtot attiecības ar Dievu.

Patiesībā Jēzus Kristus piedāvā to, uz ko hinduisms tikai cer – atbrīvošanos no karmas ciešanām un reinkarnācijas. Kristietībā par galveno ciešanu cēloni tiek uzskatīts grēks, kas ienāca cilvēcē līdz ar Ādamu un Ievu – garīga, neredzama siena, kas mūs šķir no Dieva. Vēstulē Romiešiem 3:24 ir teikts, ka "Dieva žēlastībā visi tiek attaisnoti bez nopelna, jo Viņš tos atpircis Kristū Jēzū". Tas nozīmē, ka mēs paši ar saviem darbiem ("karmu") nevaram sevi atbrīvot no grēka lāsta, bet Dievs to ir darījis mūsu vietā, atdodams savu Dēlu grēkam un nāvei, lai mums dāvātu brīvību no mūžīgajām ciešanām ("reinkarnācijas"). Respektīvi, pieņemot Jēzus Kristu par savu Glābēju, tev ir iespēja izvairīties no mūžīgās nāves un augšāmcelties Mūžīgai dzīvei kopā ar Dievu Debesīs. Tas no tevis neprasa darbus, bet tikai un vienīgi uzticēšanos Jēzum Kristum. Taču tev šis lēmums ir jāizdara šīs dzīves laikā, jo vēlāk var būt par vēlu.

*Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs
Dainis Pandars*

VECUMS NAV ŠĶĒRSLIS

2 018. gada 9. marts, piektdiena, plkst. 12.00. Šajā datumā un laikā ikviens draudzes apmeklētājs, kuram uz pleciem ir 7 gadu desmiti un vairāk, tika mīļi aicināts uz Senioru tikšanos. Paldies Dievam par ikvienu, kurš ir mācējis nodzīvot tik garu mūžu. Paldies Dievam par ikvienu, kurš nepārstāj raidīt savas lūgšanas pie Tēva Žēlastības troņa par draudzi, sevi un cilvēkiem savā apkārtnē. Paldies Dievam par ikvienu, kurš, spītējot gadu nastai un vecuma nespēkam, nepadodas, bet turpina būt par svētību savai zemei un savai tautai, savai draudzei, savai ģimenei un cilvēkiem sev līdžās. Paldies Dievam par mīlestību, kuru varam no jums – draudzes senioriem – mācīties un saņemt.

Jaunie bieži skrien un daudz kavē, savukārt, gados vecie – iet lēnām, bet ierodas laicīgi. Tā arī šajā, iepriekš minētajā, piektdienā pirmie viesi ieradās jau minūtes divdesmit pirms pasākuma

Māc. D. Pandars kopā ar D. Līfu aizlūdz par senioriem. Foto: Inga Plūmīte

sākšanās. Pateicoties Jāņa Ģeģera un Jāņa Biķa, kā arī Mudītes Mardokas un Ritas Āboliņas rūpēm, pasākuma dalībniekus sagaidīja svinīgi iekārtota Dievnama Mazā zāle, kas radīja svētķu noskaņu, pasākumam vēl nemaz nesākoties.

Iesākumā seniori izvēlējās sev piemērotākās vietas pie ar baltiem galdautiem klātajiem galdiem un tika cienāti ar tēju, kafiju un cepumiem. Pasākumu atklāja draudzes padomes priekšnieks Jānis Ģeģeris, dodams vārdu cienījamā vecuma pārstāvjiem iepazīstināšanai ar sevi. Laiks pagāja ātri. Tik ātri, ka pasūtītās pusdienas tika atvestas, pirms visi 20 klātesošie seniori paspēja par sevi pastāstīt. Pusdienas bija īpaši garšīgas. Visi klātesošie bija apmierināti un gandarīti. Atsteigusies no kādiem darbiņiem, mācītāja sieviņa Liene Pandare vadīja visus īsti latviski – baptiskā "izgājienā", t.i., kopdziedāšanā. Kā šī iespēja piepildīja ikviena klātesošā dvēseli! Tā pacēla garu pretī Dieva Žēlastības tronim un vienoja visus vienā veselumā, gan tos, kuriem Tas Kungs ir devis spēju skaisti dziedāt, gan tos, kuriem šī spēja vairāk vai mazāk pietrūkst.

Pēc kopdziedāšanas mācītājs Dainis Pandars vārdu deva mūsu draudzes regulārajam viesmācītājam un Bībeles skolotājam Derekam Līfam no Anglijas. Dereks uzrunāja klātesošos ar vārdiem no Vecās Derības praviešu grāmatas un aicināja ikvienu uzdot sev šos jautājumus – Kam es uzticos? Vai Dievam? Vai es nepiešķiru pārāk lielu varu savā dzīvē pasaulei un tās padomiem? Turpinājumā sekoja mācītāja Daiņa aizlūgums par visiem klātesošajiem un lūgums Dievam darīt mūs ikvienu gatavu tai dienai, kad mums agrāk vai vēlāk būs jāstājas Viņa priekšā. Nobeigumā tika pārrunātas kādas lietas, tika uzdoti kādi jautājumi, izteikti priekšlikumi un saņemtas kādas dāvaniņas.

Pasākums bija izdevies, lai arī tā sagatavošanā netika ieguldīts tik pārlietu liels laika un spēka patēriņš, kā tas bieži ir bijis. Tas Kungs pats nāca un piepildīja ikviena klātesošā sirdi ar prieku.

Atskatu par pasākumu un tā ideju sagatavoja Inga Plūmīte

IEDVESMA VADĪT

Šī bija jau otrā reize, kad GLS konference notika Ogrē, tāpēc zināju, ka tā dos man vajadzīgo iedvesmu, enerģiju un idejas, kuras nepieciešamas uzņēmuma vadīšanā. Tieši tajā dienā biju ielūgts piedalīties citā uzņēmējiem svarīgā konferencē Rīgā, bet devu priekšroku apmeklēt GLS Ogrē, un šī izvēle man nelika vilties. Gan mūsu pilsētas uzņēmīgo cilvēku stāsti, gan abu videolekciju autoru sniegtās atziņas bija ļoti vērtīgas.

Ievēroju, ka šoreiz konferenci apmeklēja ļoti daudz jauniešu. Paldies GLS organizētājiem par sniegto iespēju uzņēmīgajiem jauniešiem šādu pasākumu apmeklēt. Grūti iedomāties labāku veidu, kā topošajiem uzņēmējiem pastāstīt par tām atziņām, pie kurām pieredzējuši profesionāļi ir nonākuši daudzu gadu laikā.

Alans Mulalī kārtējo reizi atgādināja, ka labus rezultātus var panākt tad, ja visi darbinieki strādā kopējam mērķim kā vienota, motivēta komanda, kur katrs iesaistītais cilvēks ir svarīgs. Izvērtēju pārmaiņas mūsu uzņēmumā pēdējo 3 gadu laikā kopš īpašnieku maiņas un secināju, ka neliels progress ir panākts, bet vēl ir, uz ko tiekties.

Ļoti interesants piemērs par darbiniekiem kā ģimenes locekļiem izskanēja "M.Pūres Beķereja" īpašnieku stāstījumā. Komanda var būt arī tik vienota kā ģimene. Man līdz šim likās, ka ģimenes locekļus un draugus savā uzņēmējdarbībā nedrīkst iesaistīt, jo no tiem grūtāk prasīt rezultātus un atbildību. Zinu arī daudzus negatīvus piemērus, kad draugi kopēja biznesa dēļ kļūst par ienaidniekiem. Ja uzņēmējdarbību balsta uz patiesām vērtībām, tad droši vien var panākt arī ļoti labus sasniegumus.

Vietējie uzņēmēji un pašvaldības iestāžu vadītāji reti sanāk kopā tik kuplā pulkā, lai pavadītu laiku tik pozitīvā atmosfērā. Katra šāda tikšanās bez šaubām ir vērtīga.

Brīvprātīgie palīgi bija smaidīgi un ar prieku darīja savu darbu, muzikālais noformējums ļoti labs, lektori ideāli. Varbūt tos uzņēmējus, kuri

text

kautrējas nākt, citreiz nepieciešams personīgi uzrunāt?

Kā teica Latvijas izlases un basketbola kluba "Ogre" treneris Artūrs Visockis-Rubenis – "Viss sākas ar ticību". Tā arī ir galvenā atziņa, kuru sev līdzi varēja paņemt katrs konferences dalībnieks. Frederiks Herēns, savukārt, minēja, ka radoši cilvēki paši ir radītāji, nonākot tuvāk galvenajam Radītājam.

Artūrs Visockis-Rubenis:

"Viens cilvēks Ogrē nesen kādā tikšanās reizē teica - "esmu izbraukājis visu pasauli. Esmu redzējis budismu, esmu redzējis hinduismu, esmu redzējis Āfrikā šamaņus un vēl viskautko, un esmu sapratis vienu lietu – stipru ģimeni, stipru komandu, stipru valsti un stipru pilsētu var uzbūvēt tikai uz kristīgām vērtībām." Tāda bija viņa atziņa, cilvēkam, kurš nav no kristīgas ģimenes. Es jau no bērnības esmu audzis kristīgā ģimenē, manī ir ieliktas šīs kristīgās vērtības, tāpēc citas vērtības, uz kurām balstītu savu dzīvi, nevaru nosaukt. Galvenais balsts ir mana ticība Dievam, kas stiprina mani vienmēr."

Eriks Eisaks

MŪZIĶE NO 9 MĒNEŠU VECUMA

Intervija ar Lienī Pandari, Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītāja sievu un ansambļa solisti.

- No kāda vecuma tu sāki muzicēt?

Man jāsāk stāsts ar pašu piedzimšanu, jo Dievam jau tad bija kādas ieceres attiecībā uz manu muzikālo dzirdi. Piedzimu vecākiem kā maza luteklīte, ļoti gaidīta trešā meitiņa. Mierīgi un priecīgi maniem vecākiem bija tikai pirmie trīs mēneši, jo tad man atklājās jau diezgan ielaista nopietna slimība – ūdensgalva. Kaut kā ģimenes ārsts nebija pamērijis manu galvu. Kad mani aizveda uz Vienības gatvi, tad uzreiz lika uz operāciju galda un ielika šuntu – trubiņu no galvas, kas novada šķidrumu uz vēdera dobumu. Pēc smagās operācijas ārsts prognozēja trīs iespējamus scenārijus: 1) es palikšot ar traucējumiem, kādām atpalcībām, 2) es varu neizturēt un nomirt, 3) varu izdzīvot un lielajā galvā, kurā iepriekš bija daudz šķidruma, smadzenes attīstīsies straujāk un var sanākt kādi negaidīti pārsteigumi. Paldies Dievam – izdzīvoju, attīstījos normāli un 9 mēnešu vecumā parādījās brīnums – bērns, kurš vēl nerunāja, bet spēja, noklausoties melodijas, tās atkārtot. Tā kaut kādā veidā Dievs lika tieši tiem smadzeņu centriem, kas atbild par muzikalitāti, attīstīties īpaši strauji. Ja kādreiz kāds uzslavē pēc dziesmām, parasti saku: "Slava tikai un vienīgi Dievam!" Tas tāpēc, ka tas nav mana liela darba nopelns, ka man ir tāda muzikālā dzirde - nu, protams, paldies arī Agitai un vēl kādiem pedagogiem, kas manī ir ieguldījuši savu laiku un enerģiju, bet "sākuma kapitāls" nāk no Dieva.

- Kā tu nokļuvi baznīcas ansablī?

Uz baznīcu mani sāka vest mamma. Diemžēl tētis no ģimenes bija aizgājis, kad man bija seši gadi, un tad bija diezgan depresīvs laiks mums ar mammu, bija arī daudz veselības un emocionālas problēmas, kas visbeidzot aizveda tuvāk arī Dievam. No 10 gadu vecuma mani sāka vest uz draudzes ansambli, ar kuru es kalpoju baznīcā praktiski katru svētdienu. Mamma arī dedzīgi

iesaistījās draudzes dzīvē. Kad man bija 12 gadi, mamma nokristījās, savukārt es nolēmu to darīt nākamajā gadā, kad man palika 13. Ļoti augstu vērtēju to, ka jau kopš bērnības varēju klausīties gudrus cilvēkus – mazo grupu jaun kristāmo apmācībai, kurā mācījās mamma, vadīja Juris Doveiko, kurš tagad ir teoloģijas doktors; arī ansamblis ar lielo Agitas garīgo pieredzi bija kā garīgās izaugsmes vieta. Redzēju arī, kā mana mamma sāka cītīgi gavēt un lūgt par visiem ģimenes locekļiem un degt par draudzes lietām.

Lai arī biju nožēlojusi savus grēkus un ieguvusi diezgan lielu atziņu bagāžu, vidusskolā man bija dažnedažādi kārdinājumi. Kaut kā neizdevās ar kristīgiem jauniešiem izveidot tuvas attiecības, tāpēc mani labākie draugi bija pasaulīgi cilvēki, kuri arī mani bieži iesaistīja pasaulīgās aktivitātēs. Vadīju skolas balles, pat Rīgas komercskolas 10 gadu jubileju visiem viņu sadarbības partneriem, kā arī dziedāju rokgrupā "Fancy Wings". Domāju, ka tas nekas, ja to daru, jo nekad nelietoju alkoholu (vēl joprojām neesmu neko alkoholisku dzērusi) un centos palikt pie saviem kristīgajiem principiem, nereti karsti par tiem diskutējot ar draugiem. Tomēr atskatoties uz to laiku, saprotu, ka biju diezgan pasaulīga. Piedalījos arī tādā konkursā kā Eurovīzija, kurā dziesma ar maniem vārdiem bija iekļuvusi pusfinālā. Tas bija iemesls, kāpēc mani parādīja raidījumā "Eurovīzijas dienasgrāmata", kuru redzēja mans nākamais vīrs Dainis Pandars. Pēc šī raidījuma viņš mani atrada, izmantojot interneta resursus.

Tas bija laiks, kad mums bija padziļinātu Bībeles studiju grupiņa, kuru katru nedēļu vadīja Ilmārs Hiršs un Elmārs Pļaviņš. Pamazām sāka atgriezties arī citi mani tuvinieki – vecākās māsas vīrs, tad abas manas māsas. Aicināju arī savu jauno draugu Daini uz tām, arī viņš drīz piedzīvoja Dievu. Rezultātā praktiski visi puīši kļuva par dedzīgiem kalpotājiem – mans vīrs kļuva par jauniešu mācītāju, manas māsas vīrs

Liene kopā ar vīru Daini Pandaru. Foto: Modris Skujņš

par draudzes priekšnieku, un tagad otras manas māsas vīrs ir draudzes priekšnieks Rīgas Golgātas baptistu draudzē, uz kuru pārgāja Elmārs, Ogres draudzes vadību atstājot mana vīra rokās. No šiem notikumiem manī ir radusies pārlicība par rakstu vietu – "Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavš nams tiksit pestīti". No manas mammas darbiem varēja redzēt izmainītu dzīvi, ticību uz Jēzu Kristu un dedzīgu lūgšanu ar gavēšanu, un tam bija rezultāts.

- Ko tev nozīmē kalpot Dievam ar mūziku?

Man tas nozīmē daudz – galvenokārt aicinājumu. Dievs mani ir radījis ar tādām dāvanām, un man ir bijis jāizšķiras, ko ar tām darīšu. Agīta aicināja izvēlēties, vai gribu pagodināt Dievu vai pati sevi ar savu muzikalitāti, kad vēl sestdienas vakarā spēlēju ballīti un svētdienas rītā, ar nedaudz aizsmakušu balsi un neizgulējusies biju baznīcā. Rezultātā pēc vidusskolas beigšanas aizgāju no rokgrupas un kopš tā laika dziedu vienīgi garīgo mūziku.

Par mūziku ir bijušas daudzas diskusijas, pat strīdi starp kristiešiem, arī es esmu bijusi apjukumā par to, kā pareizi skatīties uz kādiem jautājumiem. Bet priekš sevis esmu nonākusi pie secinājuma – esmu vispirmām kārtām atbalsts un palīgs savam vīram. Ja viņš kā mācītājs grib, lai es paspēlēju fonā mūziku, nodziedu kādu dziesmu, to arī daru, esmu centusies būt viņam blakus, cik vien iespējams. Otrkārt, esmu pamanījusi, ka man vairāk tāds garīgs papildījums un prieks seko tad, kad esmu varējusi caur dziesmu pasludināt vēsti – tāpēc jāsecina, ka vairāk esmu solists/sludinātājs/evaņģēlists caur mūziku kā izteiksmes līdzekli. Mēģinājumi vadīt kori vai ansambli, vai pat pielūgsmi nav nesuši pārlicību, ka tā ir mana vieta. Treškārt, un tas varbūt ir tā cilvēcīgi – man gribas, lai mūzika, ar kuru pagodinām Dievu, nav tāda... grūti pat pateikt... prasta vai kaut kā tā. Gribās, lai ir daudz balsība, lai ir improvizācija, lai viss skaistais, kas aizrauj elpu un rada bijības pilnu noskaņu, tiek lietots Dieva godam. Lielākais prieks pēc vairāku gadu kalpošanas ir uzzināt, ka bijuši cilvēki, kas pirmo reizi ienākuši baznīcā

Kopā ar Ogres Trīsvienības baptistu draudzes ansambli. Foto: Voldemārs Polis

un dzirdējuši kādas ansambļa priekšnesuma dziesmas, kuras aizkustinājušas līdz asarām, kas savukārt palīdzējis izšķirties meklēt Dievu.

- Tavs vīrs ir mācītājs. Kā jūs satikāties?

Pirmo reizi viņš mani ieraudzīja, kad man bija 14 gadi. Daudzi šo stāstu zina, tas bija kristīgs ceļojums. Viņš manī ieskatījās, bet nekāda iepazīšanās nesanāca. Otrreiz viņš mani ieraudzīja TV ekrānā, kad man jau bija 19. Daudz kas bija pa vidu noticis, man bija bijušas kādas attiecības. Kad, meklējot mīlestību, biju jau kādas divas reizes kļūdījies, saucu uz Dievu, lai palīdz tam īstajam mani atrast. Un Dainis mani atrada – uzrakstīja e-pastu un mēs sākām sarakstīties. Uzreiz teicu, ka esmu kristiete, kādi ir mani uzskati par attiecībām līdz laulībai un tamlīdzīgi. Dainis tas nenobiedēja, viņš bija gatavs par mani turpināt cīnīties un viņam izdevās.

- Kā ir būt mācītāja sievai? Kas ir grūtības un kas ir svētības?

Kad precējāties, viņš vēl nebija mācītājs. Patiesībā mēs gājām kopīgi cauri visiem lēmuma pieņemšanas posmiem, gan tad, kad viņam bija jāpamet pasaulīgs darbs un jāklūst par jauniešu mācītāju uz pilnu slodzi, gan tad, kad Elmārs aicināja Daini palikt viņa vietā par galveno mācītāju Ogres baptistu draudzē. Es redzēju, kā viņš meklēja Dieva prātu katrā šajā reizē, arī es lūdzu, līdz bija miers par šīm lietām un pārlicība, ka tas ir viņa ceļš un tam tā jānotiek. Es domāju, ka garīgi vispirmām kārtām ir daudzas svētības; par grūtībām - tā būtu mana cilvēcīgā miesa, kura ir jāuzvar. Daudzkārt esmu teikusi, ka ar Dievu nekad nav garlaicīgi. Pirmkārt, lūdzu Dievu par darbu. Zinot, ka Daiņa dzīves ritms ir diezgan neprognozējams, lūdzu, lai man būtu iespēja strādāt kaut kur tuvu baznīcai un lai man pirmdienā būtu brīva, vai man būtu iespējams plānot savu darba laiku. Nāca izaicinājums pārņemt privāto bērnu dārzu savā īpašumā, praktiski kā dāvanu (ar nelieliem finansiāliem ieguldījumiem, ko man vēl vajadzēja veikt). Uzņēmuma vadīšana man radīja vēl lielāku

vajadzību lūgt un pajauties uz Dieva palīdzību, taču savu darbu laika ziņā varēju plānot pat ļoti brīvi, pielāgojoties un esot vīram līdzās tad, kad viņam vajadzēja.

Tīri cilvēcīgi jebkurai mācītāja sievai un, tagad redzu, arī bērniem grūtības sagādā tas, ka vakari, nedēļas nogales un visi lielie svētki, kas valstī ir brīvdienas, ir pats aizņemtais laiks. Es neesmu vakaru cilvēks, man vienmēr ir nācis miegs un gribētos no plkst. 20.30 tādu miera režīmu, bet arī tad, kad mums vēl nebija bērnu, reti kad bijām mājās ātrāk par 21.30. Jā, garīgi arī mēdz būt kādi uzbrukumi pirms kalpošanām, kāds grib mūs stresa brīdī "sarīdīt" savā starpā. Bet kaut kā Dievs vienam vai otram dod mieru, spēju paklusēt vai neņemt ļaunā kādu asāku vārdu, saprotot, ka tas ir tikai stresa dēļ.

- Kā jūs nonācāt pie lēmuma pieņemt ģimenē bērnus?

Tas nebija spontāns lēmums, laulībā bija pagājuši jau 11 gadi, kad sākām adopcijas jautājumu kārtošanu. Bija laiks, kad biju drūma, ļoti gribējās "normālu ģimenes dzīvi", kur kaut kas virzītos uz priekšu. Likās, ka esam iestrēguši, ka viss ir tikai kalpošana, bet privātajā dzīvē nekas nenotiek. Mēs dzīvojam pie mammas - veselības un finansiālās situācijas dēļ atstāt viņu 300 kvadrātmetru mājā bija neiespējami. Bērnu nebija, bet bija pašiem sajūta, ka esam kā pieauguši bērni zem mammas kontroles. Tad, kad beidzot uzņēmums sāka nest kādus augļus un pacietības mērs mums arī bija pilns, domājām sākt risināt kopā dzīvošanas jautājumu. Gribējām vai nu pārdalīt māju divās saimniecībās vai iet kaut kur citur. Kad beidzot atdalījāmies, arī mūsu dzīve kā pārim sāka straujāk virzīties uz priekšu – lēmumi par dzīves vietas iekārtošanu, sapņi un ieceres, arī rakstu vietas par kalpošanu bāreņiem. Tad, kad beidzot sapratām, ka laiks beigt raudāt gan mums, gan kādiem bez vecākiem palikušiem bērniem, un tas varētu būt vienlaicīgi, pieņēmām lēmumu virzīties uz adopciju. Iekšēji arī nepameta sajūta, ka tas ir tas ceļš, bez kura, iespējams, Dievs mūs pašus ar savu bērniņu nesvētīs. Tad, kad mums pienāca laiks iepazīties ar Samantu un Danielu, redzējām, ka straujiem soļiem viss kārtojas un ka mēs daudzējādā ziņā esam piemēroti šo bērnu talantiem un vajadzībām.

Pirmajā reizē, kad tikāmies, noskaidrojās, ka Samanta ir ar izteiktu muzikalitāti; audžu vecāki gan tādi nebija, bet teica – tas bērns ir viss mūzikā, noteikti būs jāved uz mūzikas skolu. Viņi bija pārsteigti, ka bērnudārzā vadu mūziku un pati

esmu dziedātāja. Daniels, savukārt, ieraugot Daini, uzreiz sajuta kaut ko īpašu, jo tā īpatnēji skatījās un teica: "Es tevi jau pazīstu!" No pirmās reizes vēl lēmumu neizdarījām, bet norunājām tikties otrreiz, lūdzot Dievu, lai palīdz mums skaidri saprast, lai nav ilgi jāmoka ne sevi, ne viņus neziņā. Otrajā reizē, kad tikāmies, bija Samantas bērnudārza Ziemassvētku "eglīte". Viņa dziedāja tā, ka varēju viņas balsi labi izšķirt uz pārējo balsu fona. Tad pienāca brīdis, kad bērniem vajadzēja apsveikt savas mammas. Samanta uzdāvināja savu rokdarbiņu audžumammai. Bet pienāca arī otrs brīdis – bērniem bija jāzaicina mammas uz deju priekšā. Samanta pagāja audžumammai garām un uzaicināja uz deju mani. Sirdij strauji sitoties, gāju līdzī, dziesmu zinājām mēs abas, dungodamas melodiju, abas aktīvi un ritmiski dejojām. Varētu teikt, ka sajūtāmies pat ļoti līdzīgas. Arī Dainim, kad iekāpām mašīnā, bija tikai izteiksmīgs skatiens un abi pateicām – jautājumu vairs nav, mēs tajā virzienā ejam. Un tā milzīgā tempā viss nokārtojās. Otrā tikšanās bija decembra beigās, un 3. janvārī viņi jau sāka dzīvot pie mums, savukārt 9. janvārī viņi abi bija dabūjuši vietu Iksķiles bērnudārzā, kur cilvēki gadiem nevar dabūt vietas. Nevienam nakti viņi nemurgoja un necēlās augšā, kad pārnāca pie mums. Arī pēc bāriņtiesas apmeklējumiem slēdziens par mums bija, ka ļoti strauji esam kļuvuši par ģimeni.

- Kā pēc 13 gadu kopdzīves bērnu ienākšana ģimenē ir mainījusi tavu dzīvi?

Dzīve ir mainījusies diezgan pamatīgi, nu ir jāreķinās ar vēl divām mazām personībām. Laiks vienam priekš otra ir mazāk, agrāk bijām ļoti daudz kopā, tagad divatnei laika nav tik daudz, parasti vakarus dalām – mājās ir viens vai otrs ar bērniem, kādreiz palūdzam omīti pieskatīt, tad kādā dievkalpojumā esam divatā, taču lielākoties arī uz baznīcu bērni grib braukt mums līdzī. Agrāk mājas kārtošanas, dārza, siltumnīcas u.c. lietu ziņā visu varēju paveikt lielākoties viena, īpaši nenodarbinot Daini, tagad netieku ar visu galā, jo bērniem daudz kas jāsarūpē, turklāt kopā vēl ar uzņēmuma lietām, bieži jūtos "izsūkta" enerģijas ziņā. Sāku pieprasīt lielāku vīra iesaistīšanos, kas arī viņam nebija viegli, vai arī apkārt veidojās bardaks. Bija ļoti jāpārkārto daudzas lietas; varbūt biju nedaudz neprātīga, taču vēl sāku ietursos – mācīties interjera dizainu, kas paņēma gan daudz laika, gan arī deva atslodzi un iespēju radoši atslēgties no rūpēm. Kursus pabeidzu un nu jau viss sāk ieiet kaut kādā mierīgākā ritmā. Protams, nākamgad Samantai sākas skola... izaicinājumi pietiks arī uz priekšdienām.

- Ko tev nozīmē būt par kristieti mūsdienu sabiedrībā?

Agrāk man tas nozīmēja dedzīgas sarunas ar skolas biedriem, kuri sāka smieties par mani un teica, ka es arī precēšos "pēc grāmatas". Tīņu vecumā nesu uz skolu bukletīņus "Mīlestība, draudzība, laulība" un skaidroju, kāpēc nevajag darīt kādas lietas pirms kāzām. Vēlāk arī ar draugiem un augstskolas draudzenēm daudz diskutējām, tagad savām darbiniecēm tā mierīgi, bez uzspiešanas cenšos pastāstīt par to, ko daru draudzē, par laulāto kursu utt. Laikam neesmu tāds cilvēks, kurš uzreiz stāsta par Jēzu, bet par savu dzīvi, aktivitātēm baznīcā gan pastāstu, lai, ja nu kas, var uzdot man jautājumus. Tāpat arī tagad bērnu audzinātājām esmu par mūsu kristīgo pārliecību stāstījusi, kā arī Ziemassvētku

pasākumā ar Samantas grupiņas biedrenes mammu runāju par mūsu dzīvi – ka vīrs mācītājs, katru svētdienu esam baznīcā utt.

Kopā ar Daini, kā viņa sieva, ik pa laikam liecinu – kādās intervijās, raidījumos vai piemēram, "Laulāto kursā", kur bija arī pāri, kas nav no mūsu draudzes. Domāju, ka man vienkārši jādzīvo sava dzīve un, ja kādam ir jautājumi, varu pastāstīt, kāpēc rīkojos tieši tā un ne citādi – tāpēc, ka Dievs man dzīvē ir svarīgs un negribu iet laika garam līdzī. Es gribu būt palīgs savam vīram, palīdzēt bez vecākiem palikušiem bērniem, arī darbiniekiem gribu pakalpot un rādīt piemēru, ka savās darba dienās skraidu ar grīdas lupatu un slotu, ne komandēju visus. Un tad, ja vajag, varu arī runāt, bet parasti tikai tad, ja kāds prasa.

Bavārijas Alpos draudzes ekskursijā 2014. gadā. Foto: Dainis Pandars

METEORĪTS KUSTĪBĀ

Par godu Latvijas simtgadei, turpinām apskatīt nozīmīgākos baptistu kustības vēstures attīstības posmus Latvijā. Šoreiz par vienu no ievērojamākajiem baptistu mācītājiem, kurš ir atstājis ne tikai lielu iespaidu uz kristietības attīstību Latvijā, bet arī citur pasaulē. Viņu sauc Viljams Fetlers.

AICINĀJUMA SAŅEMŠANA

V.Fetlers (1883-1957) piedzima mācītāja A.Fetlera ģimenē, kurā bija 10 bērni, no kuriem Viljams bija vecākais. Jau bērnībā V.Fetlers ģimenē labi apguva vācu un krievu valodu. Piedzīvojis pestīšanu, viņš tika no sava tēva bībelīgi pagremdēts 1898. gadā. Strādājot ikdienas darbu, viņš sajuta spilgtu aicinājumu Dieva Valstības darbā. Fetlers uzrakstīja vēstuli Sperdžena koledžas vadībai Londonā un saņēma atbildi: "Nāc tūlīt!" V.Fetlers bija pirmais latviešu baptists, kurš absolvēja Sperdžena koledžu (1907. gadā).

VELSAS ATMODAS SKĀRIENS

Paralēli mācībām, arī Viljama personīgajā garīgajā dzīvē notika kaut kas īpašs, kas sniedza viņam jaunu skatījumu uz to, kādu kalpošanu viņam vajadzētu uzņemties. Būdams koledžas students, Viljams dzirdēja, ka slavenais evaņģēlists Evans Roberts rīko sapulces Velsā. Cilvēki runāja, ka "visur deg atmodas uguns". Sev raksturīgajā manierē Fetlers nolēma izlietot savus niecīgos līdzekļus, lai dotos uz Velsu un personīgi redzētu, kas tur notiek. "Velsas Atmoda", kā to sauca, sākās 1904. gadā, un tā radikāli pārveidoja viņa domas par evaņģēlismu.

Pēc vairākiem gadiem Evana Roberta svainis, mācītājs Sidnejs Roberts, teica, ka spilgti atceras jauno studentu no Krievijas, kurš Velsas sapulcē raudādams sauca: "Lūdziet par mani, lai arī es piedzīvoju kristību ar spēku! Lūdziet, lai es kļūtu par izredzētu ieroci tumšajai Krievijai!"

Kad Viljams atgriezās koledžā, viņš teica

saviem studiju biedriem: "Tagad es esmu sapratis atšķirību starp vienkāršu evaņģelizācijas kampaņu un spontānu Svētā Gara darbošanos." Velsas atmodas pieredzes rezultātā jautājums par Krieviju Viljamam kļuva par visaptverošu degsmi.

Skotu evaņģēlists Džeimss Stjuarts, kurš vēlāk kļuva par Viljama tuvu sabiedroto, teica: "Velsas atmodas laikā Viljams reāli piedzīvoja, ka Svēto Garu var atzīt ne tikai kā Personu, bet pazīt Viņu dziļāk, tuvāk, personīgāk. Fetlers vienmēr paklausīja Garam, viņš nekad nebeidza sapulces, kamēr nebija pārliecināts, ka Gars tur ir pabeidzis Savu darbu." Viņš citēja Fetlera teikto: "Dieva ugunij jākrīt pār katru sapulci; Dieva Godībai jāpiepilda katra sapulce." Vēlāk, strādājot misijas laukā, "viņš vairs neplānoja tikai stundu vai pusotru stundu garu dievkalpojumu. Viņš bija liecinieks Dieva darbībai, un kopš tā brīža viņš atļāva Svētajam Garam pārņemt visu kontroli pār kanceli un sapulci. (..) Šīs sapulces (misijas laukā) ilga no trim līdz sešām stundām." Stjuarts pieminēja: "Viņš dzīvoja un elpoja atmodas atmosfērā, jo viņš dzīvoja un elpoja lūgšanu sanāksmju atmosfērā."

MISIJA KRIEVIJĀ

Ieradies cariskās Krievijas galvaspilsētā, Fetlers tūdaļ iekļāvās nelielajā vietējā evaņģēliskajā kopienā. Viņš noīrēja zāli netāli no Pēterburgas universitātes. Pirmie dievkalpojumi pulcēja vairāk nekā 300 cilvēku. Savu lielisko pili Svēto Rakstu studijām Fetlera rīcībā nodeva kņaziene Natālija Līvena, kas jau iepriekš bija atbalstījusi Svēto Rakstu izplatīšanu Krievijas cietumos. Pirmajos kalpošanas gados Fetleram izdevās pievest Kristum vairākus krievu aristokrātus. 1908. gada

pavasārī Fetlers tikās arī ar ievērojamo rakstnieku Ļevu Tolstoju. 1909. gadā tika nodibināta garīgās literatūras izdevniecība, kas izplatīja Jaunderības, kristīgas grāmatas, brošūras un citu evaņģēlisko literatūru visā Krievijā. Ik gadu šis grāmatu apgāds izdeva līdz 190 nosaukumu grāmatu un brošūru. Ar baroneses Marijas Jasnovskas atbalstu Fetlers 1909. gadā sāka izdot nedēļas ilustrēto žurnālu "Bepa" ("Ticība"), bet no 1910. gada - atmodas žurnālu "Гость" ("Viesis"), kas vēlāk izveidojās par vienu no labākajiem evaņģēliskās preses izdevumiem Krievijā.

Dažu gadu laikā Fetleram izdevās izveidot 12 sludināšanas vietas dažādos Sanktpēterburgas rajonos. Dievkalpojumiem ik nedēļu tika īrētas divas lielas koncertzāles, divi teātri, Valsts Domes zāle un citas auditorijas. Fetlera dievkalpojumi apvienoja bagātos un nabagos, strādniekus un aristokrātus, vīriešus un sievietes, vecus un jaunus - ik dienas klausīties Labās Vēsts sludināšanā pulcējās ap 3000 cilvēku. Galvenā sludināšanas vieta bija Teniševska koncertzāle ar 700 sēdvietām. Cits Fetlera ieviests jauninājums Pēterburgas garīgajā dzīvē bija nakts dievkalpojumi, uz kuriem pulcējās galvenokārt nabadzīgi ļaudis - vienkārši strādnieki, bezpajumtnieki un citi dzīves pabērni.

Nākamā pilsēta, kur devās Fetlers, bija Maskava - Pareizticīgās baznīcas centrs ar 1600 dievnamiem un 25 klosteriem. Tika izveidota neliela baptistu kopiena, taču drīz vien Fetlers dabūja sajūst niknu Pareizticīgās baznīcas pretestību. Viņš tika pasludināts par ķeceru ķeceru un "dēmonu priekšnieku". Pareizticīgās baznīcas locekļiem ar baznīcas vadības pavēli bija aizliegts apmeklēt viņa vadītos dievkalpojumus. Tomēr aizliegums tikai modināja ļaužu interesi - vakarā dievkalpojumu zāle bija pārpildīta kā vēl nekad. Daudzi bija atnākuši ar ikonām rokās, lai varētu aizsargāties no "dēmonu priekšnieka burvestībām", citi gribēja tikai uz viņu palūkoties, vēl citi - izsmiet. Tomēr Fetlera svētrunas laikā cilvēki raudādami sāka nožēlot grēkus un noslīga ceļos Kristus krusta priekšā. Šis vakars bija sākums garīgajai atmodai Maskavā. 1909. gadā

tika nodibināta pirmā baptistu draudze šajā pilsētā, kuras ietekme drīz vien izplatījās visā Krievijas impērijā.

Viljama Fetlera kalpošanas kulminācija Krievijā bija Evaņģēlija Nama atklāšana Sanktpēterburgā 1911. gada Ziemassvētkos. Tā bija lielākā evaņģēliskā baznīca Krievijā ar vairāk nekā 2000 sēdvietām, taču uz dievkalpojumiem nereti sapulcējās pat 3000 cilvēku. Uz paaugstinājuma bija vietas 120 koristiem. Namā bija arī divas mazākas zāles ar 600 un 400 sēdvietām. Evaņģēlija Nama celtniecība izmaksāja 100 000 rubļu, kas bija tiem laikiem milzīga summa un liels ticības pārbaudījums draudzei.

ATMODAS KUSTĪBA LATVIJĀ

1912. gadā Fetlers ieradās Rīgā, lai arī savā dzimtenē dibinātu jaunu draudzi. Viņš noskatīja bijušo krievu armijas garnizona pareizticīgās baznīcas ēku Hospitāļu ielā. Tika izveidota Betānijas baptistu draudze, kas pēc Latvijas neatkarības pasludināšanas pārtapa Golgātas baptistu draudzē, savukārt dievnama ēka tika nosaukta par Golgātas Namu. Šajā laika posmā Fetlers vadīja arī žurnāla "Kristīgs vēstnesis" izdošanu.

1925. gada 12. jūlijā tika ielikts pamatakmens lielākajai baptistu baznīcai Rīgā. Divu gadu laikā dievnama celtniecība bija pabeigta un 1927. gada 7. augustā Lāčplēša ielā 117 apmeklētājiem durvis vēra Pestīšanas Tempļis. Tā celtniecība izmaksāja 100 000 ASV dolāru, naudu ar Angļu - amerikāņu misionāru biedrības starpniecību saziedoja amerikāņu un angļu kristieši. Anglijas karaļnams jaunajam dievnamam dāvināja lielās zāles lustru. Pestīšanas Tempļa atklāšanā piedalījās daudzi prominenti viesi, tostarp ASV un Lielbritānijas vēstnieki Latvijā. Sveicienu atsūtīja arī Latvijas valsts prezidents Gustavs Zemgals.

Pestīšanas Tempļī bija vairākas zāles, no kurām lielākajā varēja sapulcēties vairāk nekā 2000 cilvēku. Tādejādi dievkalpojumu apmeklētāju skaits svētdienās svārstījās no 2000 līdz 4000

cilvēkiem. Dievkalpojumi notika četrās valodās - latviešu, krievu, vācu un poļu, tie ilga trīs līdz sešas stundas, taču Svētā Gara uguns vienmēr bija tik jūtama, ka laiks pagāja nemanot un cilvēki bija gatavi Dieva tuvumā pavadīt ilgu laiku. Nozīmīga iniciatīva bija tā sauktā lūgšanu sardze Pestīšanas Tempļa torņa mazajā augšstabiņā, kur sapulcējās ļaudis, lai 24 stundas diennaktī lūgtu par atmodu Latvijā. Templī norisinājās aktīvs mūziķu darbs. Te muzicēja vairāki orķestri, kas bija apvienoti Pestīšanas Tempļa Mūzikas apvienībā.

Viljama Fetlera aktīvā darbība nereti noveda pie konfliktiem ar Latvijas Baptistu draudžu savienības (LBDS) mērenajiem vadītājiem. Šos konfliktus labi raksturo viens no Fetlera dzejoļiem: Es nederu jums ceļa biedros / Jo kamēr tauriņspārni jums / Man jāstrādā ir vaiga sviedros / Lai izdeldēts tiek netikums. Šajos centienos Fetlers nebija viens - viņa domubiedri bija labs skaits baptistu mācītāju un draudžu. Tāpēc 1926. gadā tika izveidota vēl viena baptistu savienība Latvijā - Otrā baptistu draudžu savienība (OBDS), ap kuru pulcējās tā sauktie atmodas baptisti. Fetlers bija viens no OBDS organizētājiem, padomes loceklis, dažus gadus arī priekšsēdētāja vietnieks.

OBDS kalpošanas pamatā bija aktīvs evaņģelizācijas darbs. Rīgā un Liepājā tika sarīkoti lieli Bībeles gājieni. Piemēram, 1927. gada 26. jūnijā notika brīvdabas dievkalpojums Viestura dārzā, bet 1930. gada septembrī grandiozs Bībeles gājiens ar lozungu "Par Dievu un Bībeli". Evaņģēlija sludināšanai izmantoja visdažādākās vietas - kinozāles, krogus, tautas namus un citas. Kristības notika publiskās vietās - peldvietās gan jūras malā, gan ezeru un upju krastos. Tika izvietota reklāma dienas laikrakstos, izdota periodika, grāmatas, traktāti. Uz dievkalpojumiem aicināja ārzemju viesus, tostarp Dr. O. Smitu no Kanādas, R. Kaupu no Igaunijas, melnādainos sludinātājus no ASV, zviedru baptistu mācītājus, skotu evaņģēlistus G. Bellu un F. Klarku, vēl citus.

Tika atvērti vairāki jauni dievnami - Ventspils

Viljams Fetlers

Tabora dievnams, Paplakas draudzes dievnams, Daugavpils draudzes Baltā baznīca. Līdz 1934. gadam, kad OBDS atkal apvienojās ar LBDS vienotā savienībā, tika izveidotas 42 jaunas draudzes Latvijā un piecas Brazīlijā. Lielu uzmanību OBDS un Fetlers personīgi pievērsa misijas darbam Latgalē. Tika nodibināta Latgales misione. 1927. gadā, pēc viesošanās Latgalē, kanādiešu evaņģēlists O. Smits un viņa Tautu baznīcas misijas biedrība sāka finansiāli atbalstīt Latgales misioni. Tika organizēti dažādi kursi, piemēram, trīs mēnešu Bībeles kurss 1929. gada rudenī misijas darbinieku sagatavošanai. Sludināšana Latgalē notika tirgus laukumos, kino zālēs, tautas namos, personīgu apmeklējumu laikā. Piemēram, tikai 1937. gadā vien Latgales misiona darbinieki izplatīja 5000 Bībeļu vai tās daļu, 3120 garīgas grāmatas un 36 000 traktātu. Par centru darbam Latgalē kļuva Daugavpils draudze.

"Viņš bija viens no spējīgākajiem baptistu dzejniekiem, masu sapulču runātājs, evaņģelizētājs, (cilvēks) ar neizsīkstošu enerģiju, meteoriska personība," tā par V. Fetleru savā grāmatā "Dzīvības ceļš" izsakās māc. Ā. Klauņpiks.

Izmantotie materiāli:
"Pērkonbalss", Džons Fetlers
"Latvijas baptistu vēsture", J. Tervits
Laikmetazīmes.lv

PANĀKUMU LAMATAS

Popmūzikas leģenda Madonna ar pašas vārdiem apraksta kārdinājumu gūt panākumus:

“Man piemīt dzelzs griba, un visu savu gribasspēku es esmu veltījusi, lai pārvarētu briesmīgo neatbilstības sajūtu. .. Es pārvarēju šādu sajūtu uzplūduš un atklāju, ka esmu īpašs cilvēks, bet tad atkal nāca cits posms, un es sev šķitu viduvēja un neinteresanta. .. Tā tas atkārtojās atkal un atkal. Dzīvē mans dzinulis ir bailes būt viduvējībai. Tas vienmēr mani dzen un dzen uz priekšu. Lai gan esmu guvusi ievērību, man joprojām šis statuss ir atkal jāapliecina. Manas cīņas nekad nav beigušās un droši vien nebeigsies.”

Madonnai panākumi līdzinās narkotikai, kas viņai sniedz vērtīguma un nozīmīguma sajūtu, bet šāds pacēlums nav ilgstošs un viņai ir vajadzīga atkārtota deva. Viņai ir sevi jāpierāda atkal un atkal. Viņas motivējošais spēks nav prieks, bet bailes.

“Sasniegumi ir mūsu laika alkohols,” saka padomdevēja Mērija Bella, kas strādā ar augsta līmeņa vadošiem darbiniekiem. Viņa turpina:

“Mūsdienās visprasmīgākie cilvēki ļaunprātīgi nelieto alkoholu. Viņi ļaunprātīgi lieto savu dzīvi. Ja esat guvis panākumus, tad notiek labas lietas. Esat pabeidzis projektu un jūtaties kā dinamīts. Šādas izjūtas nav mūžīgas, un jūs atgriežaties parastajā režīmā. Jūs domājat: “Man ir jāsāk jauns projekts,” kas vēl aizvien ir normāli. Taču jums patīk izjust eiforiju, tādēļ jums tas ir jāsaņem atkal. Problēma ir tā, ka jūs nevarat palikt šādā pacilātā stāvoklī. “No sasniegumiem atkarīgie” nav citādi kā jebkuri citi atkarīgie.”

Vairāk par citiem elkiem, personiskie panākumi un sasniegumi liek apzināties, ka mēs paši esam dievi, ka mūsu drošība un vērtības balstās mūsu gudrībā, spēkā un rīcībā. Būt labākajam tajā, ko jūs darāt, būt pārākam par citiem nozīmē, ka neviens jums nelīdzinās. Jūs esat vispārākais.

Viena no pazīmēm, ka panākumus esat padarījis par elku, ir viltus drošības sajūta, kas tos pavada. Nabadzīgie un atstumtie cilvēki ir gatavi sagaidīt ciešanas, jo zina, ka dzīve šajā pasaulē ir “nejauka, skarba un īsa”. Veiksmīgus cilvēkus daudz vairāk šokē un satricina neveiksmes.

Vēl viena pazīme tam, ka sasniegumus esat padarījis par elku, ir tāda, ka tie izkropļo jūsu pašvērtējumu. Kad sasniegumi kalpo par pamatu jūsu kā cilvēka vērtības noteikšanai, tie var izraisīt pārspīlēti augstu jūsu spēju novērtējumu. Ja jums panākumi nozīmē ko vairāk nekā vienkārši panākumus – ja tie ir jūsu vērtības un nozīmīguma mēraukla – tad sasniegumi vienā ierobežotā dzīves jomā liks jums ticēt, ka esat eksperts visās jomās. Šāda pieeja, protams, noved pie dažādām aplamām izvēlēm un lēmumiem.

Bībeles tēma par to, ka piedošanai vienmēr ir vajadzīgs kalps, kurš cieš, atrod savu piepildījumu Jēzū, kurš piepilda praviotojumu par Kalpu, kurš cietīs un glābs pasauli (Jes. 53. nod.). Lai gan Viņš bija dzīvojis priekā un godībā pie sava Tēva, Viņš visu to zaudēja. Viņš kļuva par Cilvēku, par Kalpu un tika pakļauts sitieniem, ieslodzījumam un nāvei. Viņš samaksāja izpirkuma maksu, no krusta noraugoties uz Saviem tā sauktajiem draugiem, no kuriem daži Viņu bija nolieguši, daži nodevuši un visi bija Viņu pametuši. Viņš tiem piedeva un par viņiem nomira pie krusta. Pie krusta mēs redzam Dievu, kurš kosmiskos mērogos dara to, kas mums visiem ir jā dara, kad mēs piedodam. Dievs pats uzņēms uz Sevi grēka sodu un parādu. Viņš to samaksāja, lai mums tas nebūtu jā dara.

Mēs neizbēgsim no savas panākumu elkdīvības, vienkārši sevi par to sabarot. Divdesmitā gadsimta 90. gadu beigās, tieši pirms interneta kompāniju sabrukuma un 2001. gada 11. septembra, pārmērīgais uzsvars uz panākumiem un materiālismu tika parādīts Helenas Rubinas (Helen Rubin) rakstā žurnālam Fast Company: “No visām tēmām, ar kurām esam tik pārņemti, panākumi ir tā, par ko melojam visvairāk – ka panākumi ar savu pavadoni naudu sagādās mums

drošību, ka panākumi ar savu pavadoni varu darīs mūs svarīgus, ka panākumi ar savu pavadoni slavu darīs mūs laimīgus. Ir laiks pateikt patiesību - kāpēc mūsu paaudzes gudrākie, talantīgākie un panākumiem bagātākie cilvēki tik lielā skaitā flirtē ar postošu dzīvesveidu. Cilvēki izmanto visus pieejamos līdzekļus, lai iegūtu naudu, varu un slavu, un tad pašiznīcinās. Varbūt viņi jau no sākta gala to nevēlējās! Vai arī viņiem nepatika tas, ko viņi ieraudzīja, kad beidzot bija sasnieguši mērķi.”

Neilgi pēc šī raksta tapšanas, 2000.-2001. gada nelielās ekonomiskās lejupslīdes laikā, tika sacerēti daudzi līdzīgi žēlabu raksti par to, kā mūsu kultūra ir kļuvusi atkarīga no panākumiem. Kad mēs beidzot sapratīsim, ka esam padarījuši panākumus un to pavadonus par mūsu sabiedrības dieviem? Tad notika 2001. gada 11. septembra uzbrukumi un masu informācijas līdzekļi pasludināja “ironijas galu”. Tika apgalvots, ka mēs atgriezīsimies pie tādām tradicionālām vērtībām kā, piemēram, smags darbs, pieticīgas gaidas un ne uzreiz iegūstams atalgojums. Tomēr nekas tamlīdzīgs nenotika. Kad 2008.-2009. gadā sekoja globālās ekonomikas krīze, kļuva skaidrs, ka mūsu kultūra ir atgriezusies pie savas atkarības.

Panākumu elku nevar vienkārši padzīt, tā vietā ir jāliek kas cits. Cilvēka sirds vēlmi pēc kādas noteiktas vērtīgas lietas ir iespējams pārvarēt, bet tās vajadzība iegūt kādu šāda veida objektu nav pārvarama. Kā gan mēs varam pārtraukt mūsu sirds pastāvīgos centienus paveikt “kādu lielu lietu”, lai tikai dziedinātu sevi no neatbilstības

sajūtas un piešķirtu dzīvei jēgu? Tikai tad, kad sapratīsim, ko Jēzus – diženais Kalps un cietējs – ir paveicis mūsu labā, mēs visbeidzot aptversim, kāpēc Dieva pestīšana mums nepieprasa darīt kaut ko diženu. Mums tas nav jādara, jo to jau ir paveicis Jēzus. Tieši tādēļ mēs varam “tikai mazgāties”. Jēzus to visu ir darījis mūsu labā, turklāt Viņš mūs mīl. Tieši tādēļ mēs varam zināt, ka mūsu eksistence ir attaisnota. Kad mēs ar savu prātu ticam Viņa paveiktajam mūsu labā, kad mūsu sirdi aizkustina Viņa darītais mūsu dēļ, tad sāk atmirt mūsu atkarība – vajadzība par katru cenu gūt panākumus.

Visas Jēzus kalpošanas laikā Viņa mācekļi Viņam pastāvīgi vaicāja: “Kad Tu iegūsi varu? Kad beigsi brāļoties ar vienkāršiem cilvēkiem? Kad Tu sāksi veidot atbalsta grupas un vākt līdzekļus? Kad Tu centīsies iegūt augstus amatus? Kad izvirzīsi Savu kandidatūru partijas vadībā? Kad būs pirmā parādīšanās televīzijā?” Tā vietā Jēzus pazemīgi kalpoja un beigās tika mocīts un nogalināts. Pat augšāmcēlies no mirušajiem, Jēzus vispirms parādījās sievietēm, kurām sava laikmeta sabiedrībā bija zems statuss. Jēzus pestīšana tika panākta ne ar spēka, bet ar pakļaušanās, kalpošanas, upura un nāves palīdzību. Šis ir viens no Bībeles svarīgākajiem vēstījumiem: Dievs izvēlas šīs pasaules vājos cilvēkus, lai liktu kaunā stīpros; vientiesīgos un nicinātos, lai liktu kaunā gudros; pat tādus, kas “nav nekas”, lai darītu par neko tos, “kas ir kaut kas [ievērojams]” (1.Kor. 1:28-31). Dievs rīkojas tieši šādā veidā.

Fragmenti no Timoteja Kellera grāmatas “Viltus dievi”

DZĪVAIS DIEVA ORGANISMS

Dieva draudze ir dzīvs organisms, kas visu laiku atjaunojas un mainās. Svētie Raksti salīdzina draudzi ar ķermeni, kurā ir dažādi locekļi ar atšķirīgiem uzdevumiem un spējām. Arī Ogres Trīsvienības baptistu draudzē ir locekļi ar dažādām dāvanām, talantiem un spējām. Taču, lai ķermenis labi funkcionētu, ir nepieciešamas divas lietas – gara dzīvība un saskaņa locekļu starpā. Ja miesai nav gara, tā ir mirusi un nespēj darboties. Ja locekļi nedzīvo saskaņā, tad ir haoss un konflikti. Šķiet, ka tieši šīs abas tēmas tika aizskartas martā, kad draudzē notika gan tradicionālās svētīšanās sapulces, gan draudzes pilnsapulce.

Svētīšanās sapulcēs galvenā tēma bija Dieva Gara spēks mūsos un draudzē. Jelgavas Vasarsvētku draudzes mācītājs Agris Ozolinkevičs sludināja par nepieciešamību kļūt par Dievam tīkamu un svētu upuri, lai Svētā Gara uguns var nonākt un piepildīt ar savu Spēku. Bija tā iekārtojies, ka otrajā svētīšanās sapulcē draudzei nācās praktizēt Dieva Gara izpausmi, uz ko aicināja mācītājs Dainis Pandars saskaņā ar 1.Korintiešiem 14:26 teikto: "Kad jūs sanākat kopā, katram ir kaut kas, vai psalms, vai mācība, vai atklāsmes, vai mēles, vai mēļu izskaidrošana, viss lai notiek celšanai." Draudzei bija iespēja piedzīvot, kā tas ir, kad sapulci vada nevis cilvēks, bet Dzīvais Dieva Gars.

Ikgadējā draudzes pilnsapulcē varējām būt liecinieki tam, ka draudze ir dzīvs organisms, kas mainās. Varējām gan pieņemt, gan atvadīties no kādiem draudzes locekļiem, kā arī redzēt, kā Dievs izredz jaunus kalpotājus savam darbam. Draudze savā vidū uzņēma astoņus jaunus draudzes locekļus - Jāni un Zani B., Jāni un Sanitu J., Lūkasu B., Ivo J., Ievu Ž. un Lailu V. Sveicam mūsu vidū! Savukārt, sakarā ar nevēlēšanos būt draudzē, no saraksta tika svītrots Aleksis O., Māris A. un Anna L. Turpinam lūgt par viņu dvēselēm.

Jaunas pārmaiņas notikušas arī draudzes padomes sastāvā, jo pēc ilggadējās kalpošanas draudzes priekšnieka amatu atstāj Jānis Ģ., kurš vairāk pievērsīsies diakonu kalpošanai. Tāpat arī

kalpošanu padomē pārtrauc Aija G. un Mudīte M., kuras vairāk laiku veltīs savam primārajam aicinājumam, t.i., kalpošanai cilvēkiem. Par jauno draudzes priekšnieku tika ievēlēts Jānis G., kurš kopā ar Mārci Z., Māri G., Voldemāru P. un Ingu P. veidos jaunu draudzes padomes sastāvu.

Aizvadītajā gadā katru otro trešdienas rītu pl.6 baznīcas torņtelpā ir degusi gaisma, jo mācītājs kopā ar trīs diakoniem un pieciem diakonu kandidātiem ir nācis kopā, lai studētu Rakstus, kopīgi lūgtu un meklētu Dieva vadību draudzes darbībā. Tā rezultātā pilnsapulcē tika apstiprināti pieci jaunie diakoni, kuri jau regulāri tiek iesaistīti gan draudzes dievkalpojumos, gan citās aktivitātēs. Tie ir Lūkass B., Jānis L., Daniels L., Arnis Ķ. un Gints J. Šo brāļu kalpošana ir liels atbalsts draudzes mācītājam, kā arī svētība draudzes locekļiem.

Jāatgādina, ka katram draudzes loceklim ir dota "Gara izpausme, lai nestu svētību" (1. Korintiešiem 12:7), tāpēc ikviens ir aicināts lūgšanā meklēt sastapšanos ar Dieva Gara tuvumu un smelt iepriecumu un stiprinājumu Svētajos Rakstos gan individuāli, gan draudzes sapulcēs un mājas grupās. Tad visa mūsu draudze, dievkalpojumi un kalpošana būs ar Tā Kunga svētību un Spēka izpausmi.

Draudzes pilnsapulcē jaunais priekšnieks J.Grīnbergs (labajā pusē) un bijušais priekšnieks J.Ģeģeris. Foto: Dainis Pandars

VIENOTI

Kopš 2018. gada 24. marta šis datums gadu no gada būs iezīmēts kā īpaša diena diviem mūsu draudzes locekļiem – Lūkassam un Laurai Baložiem – jo šī ir tā diena, kad viņi teica “Jā!” viens otram vairāk kā 160 aculiecinieku klātbūtnē.

Pirms viņi abi sāka draudzēties, Lūkass un Laura aktīvi darbojās jauniešu kalpošanā. Lūkass, atbraucot uz Ogrī, kļuva par mūsu jauniešu vadītāju, bet Laura vienmēr ir bijusi aktīva un spēja mūs vadīt tad, kad Lūkasa nebija. Iespējams, caur kalpošanu jauniešos viņi arvien vairāk iepazīna viens otru. Mēs, OTBD jaunieši, ļoti priecājamies par jauno pāri, jo ne tikai viņi ir atraduši viens otru, bet ir arī palīdzējuši mums augt un daudz mācījuši par kalpošanu, attiecībām un dzīvi kopumā.

Svinīgā laulību ceremonija notika Ogres Trīsvienības baptistu draudzē un to vadīja Lūkasa vectētiņš Jānis Mārtiņš Balodis. Tradicionālas baptistu himnas un celsmīgas dziesmas izpildīja Ogres Trīsvienības draudzes ansamblis ar vadītāju Agitu Lagzdiņu.

Pēc ceremonijas jaunlaulātie devās uz pāris stundām prom, lai fotografētos un vizinātos ar džipu. Dievs bija svētījis šo dienu ar saulainu un skaidru laiku, ko Laura pirms tam bija izteikusi kā lūgšanu vajadzību. Redzams, ka Dievs uzklausa šo lūgumu. Kamēr viņi bija prom, draudzē notika gan kādas spēles, gan pasēdēšana pie kafijas galda, bet tad drīz vien bija lūgums palīdzēt ar gatavošanos otrajai daļai, kas arī notika draudzes telpās.

Kad jaunais pāris atgriezās, viņiem bija jāiziet cauri 4 vārtiem, kur kopīgiem spēkiem bija jāizpilda kādi uzdevumi – jāuzceļ māja no salmiņiem un zefīriem, jāsagriež sirsniņas un jāuzliek uz bildēm un vēl citi uzdevumi – un pie katriem vārtiem viņiem vienam otru vajadzēja saukt dažādos mīļvārdiņos.

Visa vakara gaitā notika dažādi priekšnesumi, gan muzikāli, gan teatrāli; jaunais pāris bija

Lūkass un Laura Baloži savā laulību dienā. Foto: Artis Robalds

izveidojuši videostāstu par to, kā viņi satikās un saderinājās. Kamēr viesi tika izklaidēti ar priekšnesumiem un citām aktivitātēm, pie bērniem bija atnācis Vinnijs Pūks, tāpēc arī viņiem bija jautri pavadīts laiks.

Vakara gaitā redzējām jaunlaulāto pirmo deju, dzirdējām apsveikuma vārdus, vēlējumus jaunlaulātajiem. Dzirdējām Lauras sarakstīto dziesmu Lūkassam un Lūkasa apņemšanos par to, kāds vīrs un tēvs viņš gribētu būt.

Noslēgumā mēs visi izgājām laukā, kur bija saliktas sviecītes divu sirdžu formā, kas atbilda jaunā pāra teicienam “Manā sirdī tava sirds”. Laura un Lūkass šeit atvadoties dziesmas pavadībā pēdējo reizi sēdēja savām mammām klēpī, un tad viņu tēvi aizlūdza par viņiem.

Esam no sirds pateicīgi Dievam par jauno Baložu ģimeni. Ticu, ka Laura būs laba sieva un māte un Lūkass būs labs vīrs un tēvs, un tas, ka viņi abi ir nodevušies Dievam, to apstiprina.

Agnese Zeltiņa

DIEVA BĒRNIEM

Ieraksti atbilstošo zīmējuma numuru pie atbilstošā Bībeles teksta!

Mateja 3:16 Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens. Un redzi, debesis tika atvērtas, un viņš redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam. nr. _____

Mateja 14:19 Un ļaudīm Viņš pavēlēja nosēsties zālē, ņēma tās piecas maizes un divi zivis, pacēla Savas acis uz debesīm, pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mācekļi ļaudīm. Un visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām pilnus divpadsmit grozus. Un to, kas ēduši, bija ap pieci tūkstoši, neskaitot sievas un bērnus. nr. _____

Mateja 14:26 Un, kad mācekļi Viņu redzēja pa jūras virsu staigājam, tie izbijās un sacīja: "Tas ir spoks." Un tie brēca aiz bailēm. nr. _____

Mateja 21:8 Bet daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļa, citi cirta zarus no kokiem un kaisīja tos uz ceļa, bet ļaudis, kas gāja Viņam priekšā un nopakaļ, kliedza un sauca: "Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!" nr. _____

Mateja 26: 26 Bet, tiem vēl ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza un deva to Saviem mācekļiem un sacīja: "Ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa." nr. _____

Mateja 27:35 Un tie sita Viņu krustā un izdalīja Viņa drēbes savā starpā ar mesliem. nr. _____

Mateja 28: 9 Un redzi, Jēzus nāca tām pretim un sacīja: "Esiet sveicinātas!" Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un krita Viņa priekšā pie zemes. nr. _____

NOTIKUMI APRĪLĪ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
26..	27.	28.	29. 19:00 Zajās ceturtdienas dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu	30. 12:00 Lielās Piektdienas dievkalpojums kopā ar kori "Ogre" 17:00 Tiņu vakars	31.	1. 10:30 Lūgšanas 11:00 Kristus Augšāmcelšanās svētku dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu
2. 12:00 Lieldienu svētku pasākums bērniem un vecākiem 19:00 Kalpotāju lūgšanas	3. 19:00 Mājas grupas	4. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	5. 19:00 Nedēļas dievkalpojums	6. 19:00 Jauniešu vakars	7.	8. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
9.	10. 19:00 Mājas grupas	11. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	12. 19:00 Dievkalpojums ar videolekciju "Kristietības izaicinājums"	13. 17:00 Tiņu vakars 18:00 Grupiņa sievietēm "Staigājot ar Kristu" 19:00 Jauniešu vakars	14.	15. 10:30 Lūgšanas 11:00 Draudzes gadasvētku dievkalpojums, sludina E. Pļaviņš
16.	17. 19:00 Mājas grupas	18. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	19. 18:30 Agapes vakars	20. 18:00 Sieviešu tikšanās 19:00 Jauniešu vakars 21:00 Lūgšanu vakars	21.	22. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
23.	24. 19:00 Mājas grupas	25. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	26. 19:00 Nedēļas dievkalpojums	27. 17:00 Tiņu vakars 19:00 Jauniešu vakars	28.	29. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
30.	1. MAIJS	2.	3.	4.	5.	6.
	19:00 Mājas grupas	08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	19:00 Nedēļas dievkalpojums	10:00 Neatkarības pasludināšanas dienai veltīts ekumēnisks dievkalpojums 11:00 Baltā galdauta svētki		10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/04 (112), 2018. g. 1. aprīlis.

Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.

Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, http://otbd.lv

Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

FESTIVĀLS JAUNIEŠIEM PAR ATTIECĪBĀM

MĪLESTĪBA NAV MIRUSI

*Vai mums ir paredzēts tikai viens īstais? • Kā labot attiecību kļūdas?
Kas būtu jāzina par laulībām pirms laulībām?*

Artūrs un Madara Irbes

bijušais hokejists
un viņa sieva

Janis Driksna

mūziķis no
My Radiant You

Artūrs Visockis-Rubenis

Latvijas basketbola
izlases treneris

Ogres Valsts ģimnāzija, Ogre
4. - 6.maijs

Reģistrācija no 2.aprīļa,
samaksājot dalības maksu:

www.istamilestibagaida.lv

ej.uz/viensplusviens

Īsta
Mīlestība
Gaida

Dalības maksa:

individuāli - 25 €

5 cilvēku grupā - 23 €

10 cilvēku grupā - 20 €